ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Λαμπίρης ἦταν εὐχαριστημένος μὲ τὶς σκέψεις τοῦ αὐτές.

Ἔτσι κανεὶς δὲν θἄβλεπε τίποτε καὶ ἡ Ρόζα θὰ βρισκόταν στὴν κλινικὴ ὑπὸ τὴν ἄμεση ἐπίβλεψη τῶν γιατρῶν.

Ὅσο γιὰ τὸν Γαλάζη... Αὐτὸν θὰ τὸν τιμωροῦσε ὅπως ἔπρεπε, θὰ τὸν ἀνάγκαζε νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν Ἀθήνα, νὰ πάρῃ τὰ βουνά, νὰ πέσῃ καὶ νὰ πνιγῇ. Δὲν θὰ τὸν ἄφηνε νὰ σταθῇ σὲ χλωρὸ κλαδί!...

Εἴτε ζοῦσε ἡ Ρόζα, εἴτε πέθανε, ὁ ἄθλιος αὐτὸς θὰ πλήρωνε ἀκριβὰ τὴ θρασύτητά του, τὰ φαρμάκια ποὺ τοὺς πότισε... Θὰ πλήρωνε μὲ τὸ αἷμα του τὸ αἷμα τῆς Ρόζας, τὰ δάκρυα τῆς μητέρας της, τὰ δικά του τὰ φαρμάκια καὶ τὰ χτυποκάρδια...

Ἰκανοποιημένος ἀπὸ τὶς σκέψεις του αὐτὲς ὁ Λαμπίρης πλησίασε τὴν Αὐγὴ καὶ τῆς εἶπε:

— Ἔχω νὰ σὲ παρακαλέσω κάτι ἀκόμα, παιδί μου. Νὰ μείνῃς ἐδῶ ὥσπου νὰ μεταφέρουμε τὴ Ρόζα στὸ νοσοκομεῖο. Θὰ σοῦ εἶμαι βαθειὰ εὐγνώμων γιὰ ὅσα ὑπόφερες σήμερα. Θὰ μηνύσω δὲ στὸ σπίτι σου νὰ μὴν ἀνησυχοῦν γιὰ τὴν ἀπουσία σου...

Ἔρριξε ἔπειτα ἕνα λοξὸ βλέμμα στὸ ζωγράφο, φόρεσε τὸ κατέλλο του, στάθηκε μιὰ στιγμὴ μπρὸς στὸ κρεββάτι τῆς Ρόζας, κ' ὕστερα βγῆκε στὴν αὐλὴ κ' ἔφυγε βιαστικός.

Ὅταν οἱ δυὸ νέοι ἔμειναν μόνοι, πῆγαν στὸ ἀτελιὲ καὶ κάθησαν ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο.

— Ἡ σημερινὴ ἡμέρα, δεσποινίς, εἶπε ὁ Ἀνδρέας στὴν Αὐγή, θὰ σᾶς μείνῃ ἀλησμόνητη. Δὲν ξέρω ἂν φταίω ἐγὼ γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ πόσο φταίω. Μὰ ἔχω τὴ συνείδησί μου ἥσυχη. Τί κακὸ ἔκαμα; Ἀγαπῶ τὴ Ρόζα! Αὐτὸ μονάχα εἶνε τὸ φταίξιμό μου.

Ἡ Αὐγὴ τὸν κύτταξε μὲ συμπόνεσι καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸ φταίξιμο δὲν εἶνε διπό σας. Εἴσαστε ἐντελῶς ἀθῶος τοῦ αἵματος ποὺ χύθηκε. Μὰ ζοῦμε σ' ἐποχὴ ποὺ τιμωροῦνται οἱ ἀθῶοι, ποὺ κατορθώνουν νὰ γλυτώνουν οἱ πραγματικοὶ ἔνοχοι. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ λάβετε τὰ μέτρα σας. Πρέπει νὰ φυλαχτῆτε. Σᾶς εἶπα προηγουμένως πὼς ὁ πατέρας τῆς Ρόζας σᾶς μισεῖ θανάσιμα. Τί σκέπτεσθε λοιπὸν νὰ κάμετε; Ἡ Ρόζα εἶνε ἡ πιὸ ἀγαπημένη μου φίλη. Εἰπέτε μου, τί μπορῶ νὰ κάμω γιὰ σᾶς...

— Σᾶς εὐχαριστῶ, δεσποινίς, γιὰ τὴν καλοσύνη σας. Ἂν ξέρατε πόσο μὲ συγκινοῦν τὰ λόγια σας!... Μὰ σᾶς εἶπα... Ἔχω τὴ συνείδησί μου ἥσυχη. Δὲν φοβοῦμαι κανένα.

— Πρέπει νὰ φύγετε ἀπ' τὴν Ἀθήνα, κ. Γαλάζη, γιὰ λίγον καιρὸ τουλάχιστον.

— Δὲν θὰ φύγω, δεσποινίς. Θὰ μείνω ἐδῶ ποὺ βρίσκομαι. Ἡ Ρόζα κινδυνεύει. Πῶς μπορῶ νὰ φύγω μακρυά της;

— Θὰ σᾶς γράφω ἐγὼ γιὰ τὴν κατάστασί της. Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἕνας βαθὺς στεναγμός.

Οἱ δυὸ νέοι σηκώθηκαν κ' ἔτρεξαν κοντὰ στὴ Ρόζα.

Ἡ ἄτυχη νέα εἶχε μισανοίξει τὰ μάτια της, μὰ δὲν τοὺς διέκρινε, δὲν σάλευε καθόλου τὰ χεῖλη της.

Ὁ Ἀνδρέας ἔσκυψε κοντά της.

— Ρόζα! ψιθύρισε.

Ἡ νέα ὅμως δὲν τὸν ἄκουσε. Ἔμενε ἀκίνητη, σὰν νὰ μὴν εἶχε μείνει καθόλου ζωὴ μεσα της.

Ὁ Ἀνδρέας κύτταξε γύρω του γεμάτος ἀπελπισία. Θὰ ζοῦσε ἄραγε ἡ ἀγαπημένη του, θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ μὲ τὸ πρόχειρο δέσιμο τοῦ τραύματός της, ἀφημένη τόσην ὥρα χωρὶς καμμιὰ περίθαλψι;

Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ μὴ γνωσθῇ τὸ ἔγκλημα τοῦ πατέρα της, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ σκάνδαλο!...

Τοὔρχοταν νὰ τρέξῃ στὸ δρόμο καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ φωνάζῃ, ζητῶντας βοήθεια...

Ξαφνικά, ἡ Ρόζα ξανάνοιξε τὰ χεῖλη της, στέναξε ἐλαφρὰ καὶ κάρφωσε τὸ βλέμμα της στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Ὁ Ἀνδρέας γονάτισε πλάϊ στὸ κρεββάτι, περιμένοντας μ' ἀγωνία νὰ συνέλθῃ ἐντελῶς, νὰ τὸν δῇ, νὰ τοῦ μιλήσῃ. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε... χτυποῦσε.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ κρεββατιοῦ ἡ Αὐγὴ περίμενε ἐπίσης μὲ τὸ ἴδιο χτυποκάρδι.

Ἡ Ρόζα γύρισε ἀργὰ τὸ βλέμμα της πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀγαπημένου της, τὸ στήριξε ἀπάνω του κ' ἔμεινε ἔτσι, χωρὶς νὰ κινεῖται καθόλου, χωρὶς νὰ σαλεύουν τὰ χεῖλη της.

Ὁ Ἀνδρέας ἔσκυψε περισσότερο κοντά της καὶ περίμενε.

Κάθε δευτερόλεπτο ποὺ περνοῦσε τοῦ φαινόταν ἀτελείωτο.

Γιατί δὲν τοῦ μιλοῦσε ἡ ἀγαπημένη του;

Γιατί φαινόταν σὰν νὰ μὴν τὸν γνωρίζῃ, σὰν νὰ μὴν τὸν βλέπῃ κἄν;

Γιατί ἦταν τόσο κρύο καὶ θολὸ τὸ βλέμμα της;

— Ρόζα!... Ἀγάπη μου!... τῆς ψιθύρισε. Ρόζα... πονεῖς, γλυκειά μου ἀγάπη;... Θέλεις τίποτα;... Μίλησέ μου...

Μὰ ἡ νέα φαινόταν σὰν νὰ μὴν τὸν ἄκουγε. Τὸν κύτταζε χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ!...

Ὁ Ἀνδρέας ἐτρόμαξε. Ἂν ψυχορραγοῦσε τὴ στιγμὴ αὐτή;

Ἂν ἡ ἀγαπημένη του ἐπέθανε;

Πετάχτηκε ἀπάνω κι' ἄρχισε νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά του κλαίγοντας σὰν μικρὸ παιδί:

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Λυπήσου με!...

Ἡ Αὐγὴ προσπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Καθὼς ἔστεκε προηγουμένως κοντὰ στὸ κρεββάτι τῆς Ρόζας, εἶχε πιάσει τὸ χέρι της κι' εἶχε παρακολουθήσει τὸ σφυγμό της.

— Μὴν ἀπελπίζεστε, μὴν κάνετε ἔτσι, σᾶς ἱκετεύω, εἶπε στὸ ζωγράφο. Δὲν ἔχετε δίκηο ν' ἀνησυχῆτε. Ὁ κίνδυνος δὲν εἶνε τόσο ἄμεσος, μᾶς τὸ εἶπε καὶ ὁ γιατρός. Ἐλᾶτε, πιάστε τὸ σφυγμό της. Εἶνε ἐξασθενημένος, μὰ κανονικός.

Ὁ Ἀνδρέας πλησίασε στὸ κρεββάτι, πῆρε τὸ χέρι τῆς Ρόζας καὶ παρακολούθησε τὸ σφυγμό της. Ἡ Αὐγὴ δὲν εἶχε ἄδικο. Ὁ σφυγμὸς ἦταν ἀργος, μὰ κανονικός. Κάθισαν τότε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου περιμένοντας νὰ γυρίσῃ ὁ Λαμπίρης.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Ἀνδρέας εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί του. Ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα σιωπηλὸς καὶ τέλος εἶπε στὴν Αὐγή:

— Μοῦ εἴπατε νὰ φύγω ἀπ' τὴν Ἀθήνα. Ἔ, λοιπὸν ὄχι. Δὲν θὰ πάω πουθενά. Δὲν θὰ κάμω μιὰ τέτοια ἀνανδρία. Θὰ μείνω ἐδῶ. Ἡ Ρόζα κινδυνεύει καὶ πρέπει νὰ εἶμαι κοντά της. Δὲν θὰ τὴν βλέπω ἴσως, μὰ δὲν σημαίνει. Θὰ μαθαίνω πῶς πηγαίνει ἡ κατάστασίς της καὶ θὰ παρηγορίμαι. Ἀπειλοῦν νὰ μὲ βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση; Ἂς τὸ κάμουν. Ὅλοι στὴν οἰκογένειά μου πλήρωσαν ἀκριβὰ τὸν ἔρωτά τους. Κι' ὁ πατέρας μου παντρεύτηκε τὴ μητέρα μου ὕστερα ἀπὸ βάσανα καὶ περιπέτειες. Δὲν ἤθελαν νὰ τοὺς ἑνώσουν. Μὰ τί βγῆκε;

Ὁ πατέρας μου ἐπέμεινε. Καὶ στὸ τέλος νίκησε. Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τὸν πυροβόλησαν. Ἡ σφαῖρα τὸν πῆρε κατάστηθα. Μὰ δὲν τὸν ξεπόρεψαν. Ἔδεσε πρόχειρα τὴν πληγή του κ' ἔτρεξε αἱματοκυλισμένος καθὼς ἦταν, στὴν ἐκκλησία. Οἱ συγγενεῖς τῆς νύφης τἄχασαν. Ἐπίστευαν πὼς οἱ ἄνθρωποί τους θὰ τὸν ξεπάστρευαν κ' ἦσαν βέβαιοι πὼς θὰ γύριζαν σπίτι, χωρὶς νὰ γίνῃ ὁ γάμος. Μὰ ὁ γάμος ἔγινε. Κατάπιαν τότε τὸ θυμό τους, ἠμέρωσαν, λούφαξαν καὶ δὲν ξαναμίλησαν πειά...

— Νά, αὐτὴ μ' ἔσωσε!... Αὐτὴ μοῦδωσε κουράγιο νὰ τρέξω κοντὰ στὴ μητέρα σου, μοῦλεγε ὁ πατέρας μου κατόπιν, δείχνοντάς μου μιὰ ξανθιὰ μποῦκλα μαλλιῶν.

Ἦταν τὰ μαλλιὰ τῆς ἀγάπης του. Τἄχε κρυμμένα στὸ στῆθος του καὶ εἶχαν βραχεῖ κόκκινα ἀπ' τὸ αἷμα του. Τὰ φύλαγε ὥς τὰ γηρατειά του, γιατὶ τοῦ θύμιζαν τὰ νειάτα του, τὸν ἔρωτά του γιὰ τὴ μητέρα μου, τὰ βάσανά του ὥσπου νὰ τὴν κάμῃ δική του... Ἂν πρόκειται λοιπόν, δεσποινίς, νὰ πάθω τὰ ἴδια, νὰ εἴσαστε βέβαιη πὼς δὲν θὰ φανῶ δειλός. Θ' ἀγαπῶ τὴ Ρόζα ὅσο μοῦ μένει καὶ μιὰ σταλαγματιὰ αἷμα ἀπάνω μου. Τὴν ἀγαπῶ καὶ θὰ γίνῃ δική μου. Ἢ αὐτὴ ἢ ὁ θάνατος!...

(Ἀκολουθεῖ)

Τοῦ θύμιζαν τὰ νειάτα του, τὸν ἔρωτά του...